

1. ΠΕΡΙ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ ΟΥΔΕΤΕΡΟΘΡΗΣΚΕΙΑΣ

Μέσο: ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Ημ. Έκδοσης: . . . 07/08/2016 Ημ. Αποδελτίωσης: . . . 07/08/2016

Σελίδα: 16

ΠΕΡΙ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ ΟΥΔΕΤΕΡΟΘΡΗΣΚΕΙΑΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
Χολέβας*

Ο πρωθυπουργός Αλέξης Τσίπρας, μλώντας για την αναθεώρηση του Συντάγματος, δήλωσε ότι πρέπει να κατοχυρωθεί συνταγματικώς ο ουδετερόθρησκος χαρακτήρας του κράτους. Πιστεύω ότι, αν γίνει αυτό, θα πρόκειται για μία τεράστια προσβολή σε όσους κατά καιρούς αγωνίστηκαν για την απελευθέρωση, ίδρυση και επιβίωση της νεότερης Ελλάδας. **Οι αγωνιστές της ελληνικής ελευθερίας ήταν συνειδητοί ορθόδοξοι χριστιανοί και όχι ουδετερόθρησκοι.** Το 1821 οδήγησε στην ίδρυση κράτους, διότι «πρώτα είπαμε υπέρ Πίστewς και ύστερα υπέρ Πατρίδος», όπως σαφώς τονίζει στους μαθητές της Αθήνας ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης. **Η επίκληση της Αγίας Τριάδος τίθεται στο Προοίμιο των πρώτων Συνταγμάτων του Αγώνος από τις Εθνικές Συνελεύσεις, οι οποίες συνόψιζαν και αποκρυστάλλωναν το φρόνημα των αγωνιζόμενων ορθοδόξων χριστιανών κατά των αλλόθρησκων Τούρκων.**

Η Γ' Εθνοσυνέλευσις διακηρύσσει το 1827: «Ως Χριστιανοί ούτε ήτο ούτε είναι δυνατόν να πειθαρχήσωμεν δεσποζόμενοι από τους θρησκομανείς Μωμεθανούς, οι οποίοι κατεξέσχίζον και κατεπάτουν τας ιεράς εικόνας, κατεδάφιζον τους ιερούς ναούς... **Πολεμούμεν προς τους εχθρούς του Κυρίου μας!**»

Στη Συνέλευση του 1843-1844, η οποία συνέταξε το πρώτο Σύνταγμα επί Οθωνος, ο ήρωας στρατηγός Μακρυγιάννης δίνει μάχη κατά των παρεμβάσεων των ξέ-

νων πρεσβειών και επιτυγχάνει την ψήφιση διατάξεως που όριζε ότι ο διάδοχος του θρόνου θα είναι πάντοτε ορθόδοξος χριστιανός. Γράφει σχετικά στα «Οράματα και Θάματα»: «**Από τη φιλονικία την πολλή λέγει ο (Ανδρέας) Μεταξάς να το βάλλομεν εις τον ψήφον. Του λέγω αυτουνού και όσοι ήταν σύμφωνοι, θρησκεία δεν βάνομεν εις τον ψήφον. Ορθόδοξοι χριστιανοί να κομματιστούμεν, δυτικοί και ανατολικοί, ότι σήμερα πεθαίνομεν όλοι, τους λέγω εδώ μέσα. Τότε, χωρίς να την βάλλομεν εις τον ψήφον, έγινε παμψηφεί».**

Ο πρώτος κυβερνήτης του κράτους αυτού δεν ήταν ουδετερόθρησκος. Ο Ιωάννης Καποδίστριας είχε πάντα μαζί του την εικόνα της Παναγίας Πλατυτέρας και μερίμνησε για την ελληνορθόδοξη παιδεία και την κατάρτιση του ορθόδοξου κλήρου. **Στον Μακεδονικό Αγώνα του 1903-1908 ο εθνομάρτυρας Παύλος Μελάς δηλώνει ευθαρσώς τη χριστιανική πίστη και ευλάβειά του.** Και οι εντόπιοι Μακεδόνες αγωνιστές καθοδηγούνται από το παράδειγμα και τη μαχητικότητα ορθοδόξων επισκόπων,

ηγουμένων και ιερέων. **Στους νικηφόρους Βαλκανικούς Πολέμους του 1912-13 οι στρατιώτες μας παίρνουν θάρρος από τους στρατιωτικούς ιερείς.** Η απελευθέρωση της Θεσσαλονίκης το 1912 υπογράφεται την ημέρα του πολιούχου της αγίου Δημητρίου.

Το 1940-41 η Υπερμαχος Στρατηγός ενδυνάμυνε τον Ελληνισμό. **Ο Γιώργος Σεφέρης διηγείται ότι τον Απρίλιο του 1941, όταν οι Γερμανοί επιτέθηκαν στην Ελλάδα, ο λαός των Αθηνών διαδήλωνε ψάλλοντας το κοντάκιο «Τη Υπερμάχο».**

Σεβόμαστε κάθε άνθρωπο και κάθε θρησκεία, αλλά αυτό το κράτος δεν μπορεί να είναι ουδετερόθρησκο.

Τεράστια προσβολή σε όσους κατά καιρούς αγωνίστηκαν για την απελευθέρωση, ίδρυση και επιβίωση του έθνους

* Πολιτικός επιστήμων

2. ΠΕΦΤΕΙ ΛΟΓΟΣ ΚΑΙ ΣΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ...

Μέσο: ΑΥΓΗ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Ημ. Έκδοσης: . . . 07/08/2016 Ημ. Αποδελτίωσης: . . . 07/08/2016

Σελίδα: 14

Πέφτει λόγος και στους πολίτες για το Σύνταγμα...

Φαίνεται λοιπόν πως ο Τσίπρας αποφάσισε να κάνει κι εδώ τη διαφορά. Και επί της συνταγματικής αναθεώρησης. Τόσο με το σύνολο των προτάσεών του όσο και, κυρίως, με την προτεινόμενη διαδικασία. Μιας και επέλεξε να βάλει τον λαό δυναμικά στο παιχνίδι. Σε μια πολύμηνη δημόσια διαβούλευση, μέσα από οργανωμένες φόρμες λαϊκής συμμετοχής. Με φορείς, με συλλογικότητες, με κινήματα πολιτών. Και τούτο συμβαίνει για πρώτη φορά. Πρώτη φορά που, για το Σύνταγμα, δεν αποφαίνονται μονάχα οι ειδικοί, οι έχοντες, έτσι κι αλλιώς, τον πρώτο λόγο. Αλλά πέφτει λόγος και στους πολίτες. Στις ανησυχίες και στις ενστάσεις τους...

Φρικιά η Ν.Δ., από κοντά και το ΠΑΣΟΚ και το Ποτάμι, ότι ο Αλέξης Τσίπρας έχει σκοπό να παρακάμψει τις, επί της αναθεώρησης, συνταγματικές προβλέψεις. Ή, έστω, να τις υποβαθμίσει. Και να αναθεωρήσει το Σύνταγμα μέσα από λαϊκές συνελεύσεις. Τι κι αν ο πρωθυπουργός διαβεβαίωσε τους πάντες, με τη μεγα-

ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗ ΠΑΪΚΟΥ

λύτερη δυνατή σαφήνεια και καταγορηματικότητα, ότι θα τηρηθούν μέχρι κεραίας τα συνταγματικώς προβλεπόμενα. Και πως θα μπορούσε, άραγε, να γίνει αλλιώς; Απλώς θα ζητηθεί, όσο επικουρικά, όσο συμβουλευτικά γίνεται, και η γνώμη των πολιτών. Κάτι που μακάρι να συνέβαινε πάντα. Πόσο μάλλον με κυβέρνηση της Αριστεράς. Η οποία, προφανώς, αισθάνεται χρέος της να εισαγάγει στη δημόσια πρακτική τη συγκεκριμένη μορφή αναθεωρητικής διαδικασίας.

Ενδιαφέρον έχει, δε, ότι την εναρκτήρια τελετή στο Περιστύλιο του Κοινοβουλίου την είδαν οι αντιπολιτευόμενοι ως «κομματική φέεστα». Και γι' αυτό, άλλωστε, την απαξίωσαν απέχοντες επιδεικτικά. Αλλά πόσο «κομματική φέεστα» θα μπορούσε, άραγε, να χαρακτηριστεί η έναρξη της συνταγματικής διαδικασίας, με πρωτοβουλία της υπεύθυνης κυβέρνησης της χώρας, με τον πιο επίσημο και πανηγυρικό τρόπο;

Από την άλλη μεριά, μήπως θα ή-

ταν προτιμότερο (και σκοπιμότερο), παράλληλα με τη λαϊκή διαβούλευση, να ξεκινούσαν, τώρα αμέσως, και οι κοινοβουλευτικές διαδικασίες; Κατά τα προβλεπόμενα, στο πλαίσιο της πρώτης, της «προαναθεωρητικής» Βουλής. Με την κατάθεση της πρότασης εκ μέρους της Κ.Ο. του ΣΥΡΙΖΑ, με τη συγκρότηση της ευρέως κοινοβουλευτικής επιτροπής, με την έναρξη της σχετικής συζήτησης, στην προσπάθεια σύγκλισης των απόψεων των κομμάτων. Και όχι να περιμένουμε ως την άνοιξη, οπότε προβλέπεται να ολοκληρωθεί η λαϊκή παρέμβαση. Θα κερδηθεί έτσι πολύτιμος χρόνος, ενώ θα προληφθούν και τυχόν «πολιτικά απρόοπτα»...

Κάποιες πρώτες σκέψεις

Οι κυβερνητικές αναθεωρητικές του Συντάγματος προτάσεις, όπως τις διατύπωσε ο πρωθυπουργός, δεν είναι παρά, ακριβώς, προτάσεις. Οι οποίες μπορούν να βελτιωθούν, μέσα από τη συζήτηση (κοινοβουλευτική και λαϊκή) που θα ακολουθήσει.

Σ' αυτό το πλαίσιο, κάποιες πρώτες σκέψεις:

• Μήπως θα ήταν προτιμότερο να επιπαιρείται και τρίτη ψηφοφορία στη

Βουλή, με αιτούμενα τα 3/5 (180 βουλευτές) για την έμμεση εκλογή Προέδρου της Δημοκρατίας; Πριν το ζήτημα παραπεμφθεί στον λαό;

• Μήπως είναι υπερβολική η -πολύ άνετη- δυνατότητα διενέργειας δημοψηφισμάτων; Και πάντως θα έπρεπε, πλην των δημοσιονομικών που εξαιρούνται συνταγματικά από τη δημοψηφισματική ύλη, να εξαιρεθούν και τα σχετικά με τα ανθρωπίνως δικαιώματα. Στο ζήτημα των δικαιωμάτων δεν τίθεται θέμα πλειοψηφιών και μειοψηφιών, έτσι και αλλιώς.

• Μήπως το νέο, το αναθεωρημένο Σύνταγμα θα πρέπει να εμβολιαστεί με περισσότερα και πιο σαφή «κοινωνικά χαρακτηριστικά»; Με στοιχεία που θα εξασφαλίζουν το minimum της αξιοπρεπούς διαβίωσης όλων των Ελλήνων πολιτών;

• Μήπως να αποσυρθεί η ιδέα για τον συνδυασμό των προτάσεων δυσπιστίας με την «έτοιμη» νέα κυβέρνηση; Τι νόημα έχει, αφού έτσι κι αλλιώς ακολουθεί ο κύκλος των διερευνητικών εντολών; Και με ποια λογική να αποκλειστεί το ενδεχόμενο εκλογών, αν η Βουλή δεν μπορεί να αναδείξει την επόμενη κυβέρνηση;

• Μήπως παρσείναι αυστηρή, ίσως και αντιπαραγωγική, η συνταγματι-

κή πρόβλεψη για, σώνει και καλά, βουλευτή πρωθυπουργό; Εντάξει, δεν είναι ιδιαίτερος ελκυστική η περίπτωση των τεκνοκρατών «σωτήρων». Όμως γιατί τέτοια -και συνταγματική- δυσκαμψία; Υπάρχουν πάντα και οι ιδιαίτερες περιστάσεις και οι πολύ ειδικές συνθήκες.

• Μήπως, τέλος, θα έπρεπε να γίνουν πιο τολμηρές (πολύ πιο τολμηρές...) οι συνταγματικές προβλέψεις οι σχετικές με τον ρόλο της Εκκλησίας στο πλαίσιο της κρατικής και της κοινωνικής αρχιτεκτονικής; Η πρωθυπουργική διατύπωση για την «ουδετερότητα» της Πολιτείας, παρ' ότι θετική, είναι βέβαιο πως δεν ξεκαθαρίζει και πολλά πράγματα. Ενώ η αναγνώριση της Ορθόδοξης Εκκλησίας ως «κρατούσης», δεν θα λειτουργήσει απλώς διαπιστωτικά. Στην πράξη, σίγουρα, παράγει δικαιώματα και προνόμια. Ανάλογα, αν όχι ακριβώς τα ίδια, με τα σήμερα υφιστάμενα.

Και ναι, να μου το θυμηθείτε, οι σχέσεις Πολιτείας-Εκκλησίας είναι το πεδίο που θα κυριαρχήσει, έτσι κι αλλιώς, στον δημόσιο διάλογο επί της συνταγματικής αναθεώρησης. Θα κυριαρχήσει ως κριτήριο προθέσεων και αποφασιστικότητας. Προπάντων στη συνείδηση του λαού...

Αυγουστιάτικο διάγγελμα πριν από τη σκληρή πραγματικότητα

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΟΥ ΘΑ ΣΗΜΑΝΕΙ ΤΗΝ ΑΡΧΗ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΕΞΕΛΙΞΕΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ, ΠΟΥ ΘΑ ΒΡΕΘΕΙ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΗ ΜΕ ΤΗ ΛΑΪΚΗ ΟΡΓΗ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΜΝΗΜΟΝΙΟΥ

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΣΠΑΝΟΥ
aspanou@e-typos.com

Τα έσοδα έπεσαν τον Ιούλιο, τα χρέη του Δημοσίου αυξήθηκαν, όπως και οι λιγισπρόβλεπτες ορειλές στην εφορία και τα ασφαλιστικά ταμεία, που αγγίζουν πλέον τα 90 δισ. ευρώ. Οι κατασχέσεις και οι πλειστηριασμοί γίνονται κομμάτι της ελληνικής ρουτίνας, το τραπεζικό σύστημα βρίσκεται σε φάση αλλαγών κορυφής, οι ρυθμίσεις για τα «κόκκινα» δάνεια δρομολογούνται και μπορεί να διαμορφώσουν ένα εντελώς νέο τοπίο στο χώρο της μικρομεσαίας επιχειρηματικότητας, επενδυτικά σχέδια δεν διαφαίνονται και μετά τα μπάνια του λαού θα έρθει η ώρα του λογαριασμού - τι άθροισμα βγάξει ο φόρος εισοδήματος, μαζί με τον ΕΝΦΙΑ, μαζί με τα παλιά χρωστούμενα, μαζί με την αύξηση του κόστους ζωής και ενδεχομένως τη μείωση εισοδήματος.

Θα μπορούσε να πει κανείς ότι βουλιάζουμε και ότι αυτό θα διαμορφώσει την πολιτική δυναμική, αν δεν ήταν τόσο μπερδεμένη η μεγάλη εικόνα (η πορεία της Ε.Ε. και του δυτικού κόσμου) και αν δεν είχε δημιουργηθεί στην ελληνική κοινωνία ένα ιδιαίτερο κράμα βουβής οργής, αιθόνης ματαιότητας, κούρασης, απόγωσης, παραίτησης, απορίας, μόνιμης ανησυχίας ή και συμπιλιώσης με την παρακμή. Στο Μέγαρο Μαξίμου αισιοδοξούν ότι μπορούν να ανακτήσουν την πολιτική κυριαρχία και στην αντιπολίτευση οι περισσότεροι θεωρούν ότι από τον Σεπτέμβριο μέχρι και το επόμενο καλοκαίρι θα βρισκόμαστε σε προ-

κλογική περίοδο, με την πιθανότητα να στηθούν κάλπες να είναι ισχυρή ανά πάσα στιγμή και ανάλογα με το κοινωνικό περιβάλλον.

Στο επιτελείο του πρωθυπουργού είναι πολύ ικανοποιημένοι για τη Σύνοδο Κορυφής ηγετών του Νότου, που προγραμματίζεται να γίνει στην Αθήνα στις αρχές Σεπτεμβρίου, με πιθανότερη ημερομηνία την 9η, με τη συμμετοχή του Γάλλου προέδρου Φρανσουά Ολάντ, του Ιταλού πρωθυπουργού Ματέο Ρέντσι, αλλά και των ηγετών της Ισπανίας, της Πορτογαλίας, της Κύπρου και της Μάλτας. Θα έχει προηγηθεί, στις 25 Αυγούστου, η Σύνοδος των Ευρωπαίων Σοσιαλιστών ηγετών στο Παρίσι, στην οποία θα πάρει μέρος και ο Αλέξης Τσίπρας, ενώ ακολουθεί, λίγες ημέρες αργότερα, η Σύνοδος Κορυφής της Ευρωπαϊκής Ένωσης στην Μπρατισλάβα, όπου αναμένεται να παρθούν αποφάσεις για τη μετά το Βrexit εποχή.

Τα έξω και τα μέσα

Ο πρωθυπουργός βεβαίως θεωρεί τη διπλωματία κορυφής προνομιακό του πεδίο, μάλιστα πολύ περισσότερο ευνοϊκό από τη διαχείριση των προβλημάτων της καθημερινότητας. Έχει κάθε λόγο να αγωνιά για τη δημοφιλία του, που έχει υποστεί μεγάλη πτώση τους τελευταίους μήνες και οπωσδήποτε μετά την ανάδειξη του Κ. Μητσοτάκη στην ηγεσία της Ν.Δ. Και είναι απολύτως αναμενόμενο να κάνει εντατική προσπάθεια βελτίωσης της δημόσιας εικόνας του παίζοντας το χαρτί της αντι-λιτότητας στο πλαίσιο της ευρωζώνης και αναλαμβάνοντας πρωτοβουλίες για τη δημιουργία ενός άξονα του Νότου, που υπήρξε άλλωστε και κεντρικό

τμήμα της προεκλογικής του συνθηματολογίας.

Η αποτελεσματικότητα του χειρρίσματος δεν είναι καθόλου δεδομένη: Η δημοτικότητα του **Ολάντ** βρίσκεται στο ναδίρ, ο **Ρέντσι** μπορεί να χάσει τον Οκτώβριο το δημοψήφισμα για τη συνταγματική αναθεώρηση, που ο ίδιος έχει προκαλέσει, στην Ισπανία τον πρώτο λόγο έχει ο δεξιός **Ραχόι**, ενώ γενικά οι ευρωσοσιαλιστές παρακολουθούν με αμηχανία τη δεξιά και αντιουστημική στροφή σε ολόκληρη την Ευρώπη, όπως αποτυπώνεται ακόμη και στο ενδεχόμενο να κερδίσει, τελικά, ο ακροδεξιός υποψήφιος τις αυστριακές προεδρικές εκλογές στις αρχές Οκτωβρίου, αφού έχει ενισχυθεί μετά τις βομβιστικές επιθέσεις στη Γερμανία, σύμφωνα με τις δημοσκοπήσεις.

Στο Μέγαρο Μαξίμου θεωρούν ότι η ανάληψη πρωτοβουλιών από τον Αλέξη Τσίπρα στο ευρωπαϊκό πεδίο τον δρομολύει στο εσωτερικό και τον προστατεύει από τη φθορά. Για

«γκολ» μιλούν ακόμη και στελέχη της αντιπολίτευσης, που αντιλαμβάνονται ότι ο πρωθυπουργός είναι επίμονος παίκτης και δεν πρόκειται να εγκαταλείψει την προσπάθεια παραμονής στην εξουσία εύκολα.

Αυτό που σίγουρα δεν μπορεί να ελεγχθεί, ο ίδιος και η κυβέρνησή του, είναι η κοινωνική δυσθυμία που γίνεται όλο και εντονότερη λόγω των αδιεξόδων που πολλαπλασιάζονται σε ατομικό και συλλογικό επίπεδο. Τι χώρα είναι αυτή όπου περισσότεροι από 4.000.000 πολίτες χρωστάνε στην εφορία, ενώ 1.500.000 είναι ήδη αντιμέτωποι με πλειστηριασμούς και κατασχέσεις;

Το τέλος του καλοκαιριού θα είναι η αρχή μια νέας και έντονης φάσης για την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝ.ΕΛ. Θα μεσολαρήσει ένα δεκαήμερο-δεκαπενθήμερο ανάπαυλας, στη διάρκεια του οποίου θα προετοιμάζεται σωτηρά η εμφάνιση του πρωθυπουργού στη ΔΕΘ, που θεωρείται σημαντική, όπως και η έναρξη της διαπραγμάτευσης με τους πιστωτές

Tm@il
Τελειώνουν οι αυταπάτες

ΣΥΝΕΔΡΙΟ 13-16/9

Αναζητώντας το... κοινωνικό πρόσωπο του ΣΥΡΙΖΑ

Σχεδιασμοί ανασχηματισμού δεν υπάρχουν αυτή τη στιγμή. Ούτε ο πάγκος είναι μεγάλος ούτε σημαντικά ανοίγματα στο Κέντρο επιτρέπει ο κομματικός μηχανισμός ούτε ουρές προθύμων σχηματίζονται έξω από το Μαξίμου. Το συνέδριο του ΣΥΡΙΖΑ

προγραμματίστηκε για τις 13-16 Σεπτεμβρίου και τίποτα δεν δείχνει ότι θα υπονοηθεί η διακήρυξη του πρωθυπουργού για αντιστοίχιση του κοινωνικού με τον κομματικό ΣΥΡΙΖΑ. Η κήνηση των «53» έχει το πάνω χέρι και κάνει συχνόπικνα επίδειξη δύναμης, οι ΠΑΣΟΚογενείς στερούνται ενιαίας ηγεσίας και δυσκολεύονται να εκφραστούν με συνοχή, ενώ οι προεδρικοί, που επιθυμούν την ενοποίηση του κόμματος μέσω της απορρόφησης των συσιστωσών, ακολουθούν σταθερά πολιτική ισορροπιών και συμβιβασμών που μέχρι τώρα δεν τους έχει επηρεάσει υπερβόσεις.

Οι ευρωσοσιαλιστές

Αυτό που ονειρεύονται οι ευρωσοσιαλιστές, τη μετεξέλιξη του ΣΥΡΙΖΑ σε σοσιαδημοκρατικό κόμμα με αριστερές καταβολές και αναφορές, δεν υφίσταται παρά μόνο ως προς τη μνημονιακή μεταμόρφωση. Με αυτή την έννοια, έχει ενδιαφέρον η σύμπτωση του συνεδρίου του ΣΥΡΙΖΑ με τις διεργασίες στην Κεντροαριστερά, που θα οδηγήσουν σε εκλογή ηγεσίας από τη βάση, που θα επικεφαλής να εκφράσει όλο τον ενδιάμεσο χώρο. Οι υποψηφιότητες, όπως ήνε πηγές που μετέχουν στην παρασκηνιακή δραστηριότητα, θα είναι τουλάχιστον πέντε, πέρα δηλαδή από τους Γεννηματά-Θεοδωράκη-Θεοχαρόπουλο, και τουλάχιστον ένας θα διεκδικήσει την πρωτιά με αξιώσεις απέναντι στους πολιτικούς αρχηγούς.

για τα εργασιακά του ιδιωτικού τομέα και τις εκκρεμότητες που έχουν μείνει από τις μνημονιακές δεσμεύσεις.

Η γενική αίσθηση στην κυβερνητική «όχθη» είναι ότι οι εταίροι δεν θα προκαλέσουν μεγάλη ταραχή γιατί δεν θέλουν αναζωπύρωση της ελληνικής κρίσης μέχρι τις γερμανικές εκλογές του Σεπτεμβρίου 2017. Ομως, αυτό δεν σημαίνει ότι θα επιτρέψουν δημοσιονομική χαλάρωση ζήτημα, που να έχει αντίκτυπο στη ζωή των πολλών, ανέργων, εργαζομένων, συνταξιούχων, μικρομεσαίων επιχειρηματιών.

Στο επίκεντρο Παιδεία

Όταν θα ξανανοίξει η Βουλή, στο τέλος Αυγούστου, η πολιτική αντιπαράθεση θα επικεντρωθεί στα θέματα Παιδείας, με αφορμή την προ ημερησίας διατάξεως συζήτηση που έχει ζητήσει η Ν.Δ., με αφορμή το νομοσχέδιο Φίλη, που φέρνει αλλαγές στη λειτουργία των ιδιωτικών σχολείων και των φροντιστηρίων. Το μέτωπο

θα είναι θερμό, με φόντο τις καταλήψεις δημόσιων χώρων που προηγήθηκαν και αυτές που έρχονται, όταν ο ΣΥΡΙΖΑ εναντιώνεται στο δόγμα «νόμος και τάξη», υποχρεώνοντας, τελικά, τον αρμόδιο υπουργό κ. Νίκο Τόσκα να αναδιπλωθεί και να προτάξει το «διάλογο με τις συλλογικότητες» αντί της -οποιασδήποτε μορφής- άμεσης καταστολής.

Η Ν.Δ. επενδύει πολιτικά στα θέματα ασφαλείας θεωρώντας τον ΣΥΡΙΖΑ πολιτική δύναμη με ανοχή στην ανομία και την αταξία, επομένως θα επιμένει σε τέτοιου είδους ζητήματα, που μπορεί να βρεθούν, έτσι κι αλλιώς, στην επικαιρότητα όταν θα ξεκινήσουν οι δυναμικές αντιδράσεις των συνδικαλιστών εναντίον της αλλαγής του συνδικαλιστικού νόμου που θα επικριθεί. Για την κυβέρνηση θα είναι έτσι κι αλλιώς δύσκολο να τα βάλει με συνδικάτα που τη στήριξαν εκλογικά, αλλά κάποιες αλλαγές (όπως στον τρόπο με τον οποίο λαμβάνονται οι αποφάσεις για την κήρυξη απεργίας και στα συνδικαλι-

στικά πρόνομια) αποτελούν κόκκινη γραμμή για τους πιστωτές, που δύσκολα θα κάνουν πίσω.

Το ιδανικό για τον πρωθυπουργό θα ήταν στον ομιλία του στο Βελλίδιο Θεσσαλονίκης, στις αρχές Σεπτεμβρίου, να δώσει τίτλους που θα εστιάζουν στην ανάπτυξη. Ομως, ακόμη έχουμε capital controls και η απασχόληση συρρικνώνεται αντί να αυξάνεται. Στο Μέγαρο Μαξίμου γνωρίζουν πως δόσους λαγούς και αν βγάλουν από το καπέλο σε επίπεδο επικοινωνίας, όσο και αν παίξουν με τις τηλεοπτικές άδειες, κάποια πράγματα, όπως το ΕΚΑΣ και ο ΕΝΦΙΑ, θα τους κυνηγούν γιατί αποτελούν σκληρή αντίφαση σε σχέση με το αντιμνημονιακό αφήγημα χάρη στο οποίο βρέθηκαν στην εξουσία.

Γνωρίζουν επίσης πως ο Γ. Βαρουφάκης προτοιμάζει την επάνοδο του στην κεντρική πολιτική σκηνή, ίσως σε συνεργασία με τη Ζ. Κωνσταντοπούλου, και αυτό σημαίνει πως θα βρίσκουν διαρκώς μπροστά τους το σχέδιο «Χ»

της δραχμής. Και βέβαια, στο βάθος της εικόνας υπάρχει πάντα η προσφυγική-μεταναστευτική κρίση, που θα αποκτήσει νέα διάσταση από το φθινόπωρο, όταν θα διαπιστωθεί ότι οι περισσότεροι από τους κλεισμένους στα hotspots θα μείνουν μόνιμα στη χώρα μας και θα πρέπει να ξεδιπλωθεί μια πολιτική ενσωμάτωσης που είναι αμφίβολο αν θα έχει ολοκληρωθεί. Η μεγαλύτερη ίσως αγωνία στο εσωτερικό της κυβέρνησης έχει να κάνει με τις κοινωνικές αντιδράσεις στην εφαρμογή του τρίτου Μνημονίου. Γιατί μπορεί να μην υπάρχουν μαζικές κινητοποιήσεις, όμως τα σποραδικά επεισόδια προπληκτισμών κατά κυβερνητικών και κομματικών στελεχών είναι πολλά και πληθύνονται, ενώ κανείς δεν μπορεί να προβλέψει ποιες μορφές και τι ένταση θα αποκτήσει η αποδοκιμασία απογοητευμένων ή και εξάλλων ψηφοφόρων που εκπαιδεύτηκαν από τον ΣΥΡΙΖΑ, πριν από τις εκλογές του 2015, στην ανυπακοή και τη δυναμική διαμαρτυρία. ■

Στο Μέγαρο Μαξίμου αισιοδοξούν ότι μπορούν να ανακτήσουν την πολιτική κυριαρχία, ενώ στην αντιπολίτευση θεωρούν ότι από τον Σεπτέμβριο και μέχρι το επόμενο καλοκαίρι θα βρισκόμαστε σε προεκλογική περίοδο

4. ΜΕΓΑ ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΣΥΓΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ

Μέσο: ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Ημ. Έκδοσης: . . . 07/08/2016 Ημ. Αποδελτίωσης: . . . 07/08/2016

Σελίδα: 16

Μέγα το πρόβλημα της «συγκυβέρνησης»

Του ΣΤΑΜΟΥ ΖΟΥΛΑ

Η καταψήφιση του νομοθετήματος για τη δημιουργία μουσουλμανικού τεμένους μόνον από τους ΑΝΕΛ και τη Χρυσή Αυγή προκαλεί σοβαρό πολιτικό ζήτημα στη συγκυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου. Ιδιαίτερα για τον τρόπο που πολιτεύεται ο δεύτερος. Αποδεικνύει πως ο κ. Καμμένος σηκώνει το λάβαρο του «πατριωτισμού», το οποίο έχει πολλά κοινά χρώματα με τη σημαία της Χ.Α., μόνον όταν νομίζει πως τον συμφέρει ψηφοθηρικά ή στις περιπτώσεις που είναι ανώδυνες για τη σταθερότητα της συγκυβέρνησης. Ας υποθέσουμε πως στη συγκεκριμένη ψηφοφορία η Ν.Δ. και τα άλλα κόμματα της αντιπολίτευσης, έστω για προσημαστικούς λόγους, όπως συμβαίνει συχνά, αρνούνταν να ψηφίσουν. Τι θα έκανε ο κ. Καμμένος; Θα ανέτρεπε την κυβέρνηση; Οχι, βέβαια. Εκών άκων, θα υπερψήφισε το τέμενος καταστέλλοντας τον υπερχειλίζοντα «πατριωτισμό» του. Τούτο είναι απολύτως βέβαιον. Οι ΑΝΕΛ συμπτύσσονται πειθήνια σε όλες τις προσπάθειες του κ. Φίλη να ισοπεδώσει ή και να αφελλνίσει την Παιδεία. Διότι, για να επικρατήσει ο αριστερός δογματισμός του ΣΥΡΙΖΑ στο πεδίο αυτό, η κυβέρνηση έχει απόλυτη ανάγκη των «πατριωτικών» ψήφων των ΑΝΕΛ.

Ιδού, λοιπόν, το πεδίο δόξης και καταξίωσης του «πατριωτισμού» των ΑΝΕΛ. Διότι το ζήτημα της Παιδείας είναι απείρως σημαντικότερο του μουσουλμανικού τεμένους. Αφορά επόμενες γενιές απαιδευτών, ημιμαθών ή και αφελλνι-

Οι λόγοι ενός «διαζυγίου» Τσίπρα - Καμμένου.

σμένων Ελλήνων, οι οποίοι θα είναι (ειδικά για τον κ. Καμμένο) περισσότερο ευάλωτοι στον «μουσουλμανικό επεκτατισμό». Όμως, αυτό το πεδίο δόξης αγνοείται από τον κ. Καμμένο. Με άλλους λόγους, η μόνη διαφορά μεταξύ ΑΝΕΛ και Χ. Α. είναι η συνέπεια (!) του κ. Μιχαολιάκου σε όσα ζοφερά πιστεύει και υπηρετεί. Ενώ ο κ. Καμμένος πολιτεύεται με μοναδικό γνώμονα την παραμονή του στην κυβέρνηση και τη διάσωση του ανεργάτιστου κόμματός του, γαντζωμένος στο σωσίβιο του 3%. Στο ερώτημα ποιο από τα δύο –περίπου συμπλέοντα κόμματα– είναι σήμερα περισσότερο επικίνδυνο για τον τόπο απαντήσει ο κ. Καμμένος. Διότι αυτός συμπτύσσει στην κυβέρνηση της «πρώτης φοράς αριστερά». Βέβαια, για τον κ. Μιχαολιάκο η εξουσία είναι, ευτυχώς για τη χώρα, άπιαστο και απατηλό όνειρο.

Όλα τα παραπάνω, όμως, αναδεικνύουν και την «ανίερη συμμαχία» των ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. (Για να θυμηθούμε τον αριστερό χαρακτηρισμό του '89.) Ωστόσο, η «συμμαχία» εκείνη διήρκεσε λίγους μήνες και είχε προσδιορισμένο στόχο την «κάθαρση», με ό,τι σήμαινε ο όρος αυτός στη συγκεκριμένη περίοδο. Αντίθετα, η νέα «ανίερη συμμαχία» βρίσκεται στην εξουσία επί 18 μήνες και υποτίθεται ότι διαχειρίζεται τη λαϊκή εντολή να κυβερνήσει τον τόπο, εξαγλώντας, μάλιστα, την τετραετία. Ο κ. Τσίπρας έχει αντιληφθεί το «πρόβλημα Καμμένου». Οχι, βέβαια, από την άποψη του ιδεολογικού και πολιτικού χάσματος. Ο ίδιος είναι εξίσου εξουσιολάτρης με τον κ. Καμμένο. Εκείνο που τον ανησυχεί είναι η αστάθεια του κ. Καμμένου. Φοβάται πως ο πρόεδρος των ΑΝΕΛ δεν θα διστάσει να ανατρέψει την κυβέρνηση κάποια στιγμή που θα θεωρήσει πως πέφτει από το 3% και με μια –οποιαδήποτε– αφορμή που θα πιστεύει ότι ωφελεί το κόμμα του. Γι' αυτό αναζήτησε, μέσω της απλής αναλογικής και συνταγματικής αναθεώρησης, νέους συμμάχους, στοχεύοντας κυρίως το ΠΑΣΟΚ και το Ποτάμι. Δεν το πέτυχε. Και η χώρα εξακολουθεί να «κυβερνάται» από μια εκτρωματική και κυρίως ανίκανη «συμμαχία».